

Jeśli chodzi o wprowadzenie do ogólnych przepisów prawa obowiązku prowadzenia negocjacji w dobrej wierze w przedmiocie zawierania umów o dostępie, rozwiązanie takie prowadzi do nałożenia obowiązku prowadzenia negocjacji bez uprzedniego sprawdzenia, czy istnieje na danym rynku efektywna konkurencja, nie pozwala krajowemu organowi regulacyjnemu na zbadanie długotrwałego wpływu na konkurencję na rynku obowiązku zapewnienia dostępu jak też w rezultacie, na zniesienie tego obowiązku w razie zwiększenia się konkurencji na rynku.

W odniesieniu do uprawnienia krajowego organu regulacyjnego do wydania decyzji zastępującej umowę między stronami, należy zauważyć, że art. 5 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy o dostępie nie może być wprowadzony w życie ogólnym przepisem prawa, gdyż wymaga on, aby krajowy organ regulacyjny był uprawniony do działania tylko w pewnych przypadkach. Uprawnienie powierzone krajowym organom regulacyjnym na podstawie wskazanego przepisu dyrektywy jest wyraźnie ograniczone po pierwsze, poprzez odesłanie do „celów określonych w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE⁽¹⁾ (dyrektywy ramowej)”, a po drugie, poprzez wymóg ustanowiony w art. 5 ust. 3 dyrektywy o dostępie. Te ograniczenia uprawnień krajowego organu regulacyjnego gwarantują, że będzie on działał wyłącznie w pewnych szczegółowo określonych przypadkach. Co więcej regulacyjne wymogi mogą być nakładane wyłącznie na przedsiębiorstwa dysponujące znaczącą pozycją rynkową lub, niezależnie od wagi przedsiębiorstwa na rynku, w przypadkach określonych w art. 8 ust. 3 dyrektywy o dostępie. Wynika z tego, że jeśli krajowy organ regulacyjny zdecydował się interweniować, interwencja ta musi być oparta na przepisach dyrektywy, również gdy krajowy organ regulacyjny zdecydował o nałożeniu regulacyjnych wymogów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 7.

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa), Dz.U. L 108, str. 33-50 oraz polskie wydanie specjalne, rozdział 13, tom 29, str. 349.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 22 marca 2007 r. w sprawie T-322/05 Carsten Brinkmann przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 22 maja 2007 r. przez Carsten Brinkmann

(Sprawa C-243/07 P)

(2007/C 199/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Carsten Brinkmann (przedstawiciel: adwokat K. van Bebber)

Pozostali uczestnicy postępowania:

1. Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)
2. Terra Networks, S.A.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 22 marca 2007 r. w sprawie T-322/05;
- stwierdzenie nieważności decyzji nr 3646/2004 Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 29 października 2004 r.;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania przed OHIM a także kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji i Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Podstawą wniesienia odwołania od wyżej przywołanego wyroku Sądu Pierwszej Instancji jest naruszenie przepisów rozporządzenia (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego z uwagi na to, iż, przy dokonaniu prawidłowej oceny, nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w odniesieniu do spornych znaków towarowych w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

Po pierwsze, nie jest to przypadek, gdzie towary i usługi objęte zgłoszonym znakiem towarowym oraz te objęte znakiem towarowym, na który powołano się w sprzeciwie są całkowicie identyczne.

Po drugie, dany krąg odbiorców tworzą raczej specjaliści, mianowicie eksperci bankowi, właściciele nieruchomości itp. a nie przeciętny niemiecki konsument.

Po trzecie, „terra”, element składowy znaku towarowego, którego właścicielem jest wnoszący sprzeciw ma charakter mało odróżniający. Sąd Pierwszej Instancji nie wziął wcale pod uwagę tego znaczącego aspektu. Nie uwzględnił on charakteru odróżniającego znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie. Jest to jednakże istotne, ponieważ jeśli wcześniejszy znak towarowy ma charakter mało odróżniający, nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w okolicznościach, w których co do zasady takie prawdopodobieństwo by w przeciwnym wypadku wystąpiło. Im w mniejszym stopniu dane oznaczenie posiada charakter odróżniający tym mniejszy jest zakres ochrony, jaką objęty jest dany znak towarowy. W przypadku, kiedy znaki towarowe mają charakter mało odróżniający prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd z prawnego punktu widzenia nie może opierać się nawet na faktycznym (i wysokiego stopnia) prawdopodobieństwie wprowadzenia w błąd.

Po czwarte, podobieństwo oznaczeń zależy od podobieństwa z punktu widzenia graficznego, fonetycznego i koncepcyjnego z uwzględnieniem całościowego wrażenia w każdym przypadku. Znak towarowy, na który powołano się w sprzeciwie jest graficznym znakiem towarowym składającym się ze słowa „terra” i z elementu graficznego, który jest w przybliżeniu tego samego rozmiaru, co element słowny „terra”. Sam fakt, że sporny znak towarowy nie posiada elementu graficznego oznacza, że przy całościowym porównaniu znaków mogą być zauważalne wyraźne różnice. Jednakże nawet jeśli założymy, że element słowny „terra” jest elementem dominującym we znaku, na który powołano się w sprzeciwie, nie istnieje znaczące podobieństwo w rozumieniu prawa o znakach towarowych. Należy podkreślić, że określenie „terra”, które jest, pod względem koncepcyjnym, powszechnie znane kręgowi odbiorców jest w rzeczywistości wbudowane w całości w fantazyjne słowo „Terranus”. Jednak oznaczenie, „terra” nie zajmuje niezależnej i odróżniającej pozycji we znaku towarowym „Terranus”. Ponadto, krąg odbiorców jest przyzwyczajony do tego, że określenia, które pochodzą z określonego źródła mogą pod wpływem zmiany uzyskać całkowicie odmienne znaczenie tracąc w ten sposób jakikolwiek koncepcyjny związek z określeniem pierwotnym.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez rechtbank van koophandel te Antwerpen (Belgia) w dniu 1 czerwca 2007 r. — VTB-VAB przeciwko Total Belgium NV

(Sprawa C-261/07)

(2007/C 199/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

rechtbank van koophandel te Antwerpen (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: VTB-VAB

Strona pozwana: Total Belgium NV

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa 2005/29/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 54 ustawy belgijskiej z dnia 14 lipca 1971 r. o praktykach handlowych oraz informowaniu i ochronie konsumentów który — za wyłączeniem przypadków wymienionych enumeratywnie w ustawie — zakazuje sprze-

dawcy składania wszelkiej oferty wiązanej konsumentowi, w tym oferty wiązanej produktu, który konsument musi nabyć i bezpłatnej usługi, której nabycie jest związane z zakupem produktu, niezależnie od okoliczności sprawy i w szczególności niezależnie od wpływu jaki może wywierać ta szczególna oferta na przeciętnego konsumenta i niezależnie od tego czy, w niniejszych okolicznościach, taka oferta może być uznana za sprzeczną z etyką zawodową lub zwyczajami uczciwości kupieckiej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 149, str. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Roma (Włochy) w dniu 4 czerwca 2007 r. — Caffaro Srl przeciwko Azienda Unità Sanitaria Locale RM/C

(Sprawa C-265/07)

(2007/C 199/29)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale ordinario di Roma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Caffaro Srl

Strona pozwana: Azienda Unità Sanitaria Locale RM/C.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 14 decreto legislativo 669/96, zmieniony przez art. 147 legge 388/2000, jest sprzeczny z dyrektywą wspólnotową 2000/35/WE⁽¹⁾, w szczególności z art. 5 tej dyrektywy w zakresie, w jakim przewiduje on termin 120 dni od dnia doręczenia tytułu egzekucyjnego, którego wierzyciel musi przestrzegać w przypadku, gdy chodzi o egzekucję przymusową w stosunku do administracji publicznej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 200, str. 35.